

onfskeligt, om det var blevet meddeelt i Budgettet, om og hvorledes man ialfald havde troet, at disse Gager kunde nedfattes. Jeg tør nemlig antage, at disse Gager ere noget høje; thi, naar man sammenligner disse Embedsmænds Gage med deres, som de maatte staae nærmest, nemlig de saakaldte Deputerede i de tidligere Collegier, viser det sig, at de nuværende Departementscheferes Gage er en heel Deel højere end de Deputeredes vare, skjøndt disse dog paa en Maade vare Overherrer i Collegierne. Men det er ikke blot i saadanne Forhold, at det Personlige har sin Berettigelse, eller har tiltaget sig en vis Berettigelse i Budgettet; naar man gienemgaaer det, finder man næsten paa hver Side personlige Tillæg af saa og saa meget for de forskjelligste Arter af Embedsmænd. Jeg veed ikke rigtigt, hvorledes det hænger sammen med disse personlige Tillæg til Embedsmænd. Noget egentlig Oplysning om Grunden til dem troer jeg neppe man finder i Budgettet, og jeg havde forestillet mig Sagen saaledes, at det var Gagetillæg, som var givet de paagjældende Embedsmænd i Betragtning af, at deres Gage var for lille, men jeg finder tilfældigviis et Sted i Justitsministeriets Budget den Bemærkning, at Byfogeden i Nysted ikke har faaet et saadant personligt Tillæg i 1849, fordi han ikke i rette Tid har indgivet Ansøgning, og dersom det er saaledes, mener jeg, forudsat der ikke er en almindelig Regel, hvorefter disse personlige Tillæg bestemtes, at det for det Tilfælde, at Saadant ikke hidtil er skeet, maa af Finantsministeren oplyses for Rigsdagen, hvorledes det gaaer til, at disse Embedsmænd i hvert enkelt Tilfælde ere ansatte til at skulle have personligt Tillæg. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til Ministeriet, om det ikke skulde finde sig foranlediget til at meddele nogle Oplysninger i de Retninger, som jeg har udtalt mig om, og om det ikke kunde findes passende, at Rigsdagen allerede nu bleve meddeelte nogle nærmere Oplysninger om, hvorledes Arbejdet skulde indskrænkes. Jeg har nemlig med stor Glæde hørt den ærede Finantsminister yttre i det foregaaende Møde, at ved den paatænkte nye Communallov kunde en Deel af Arbejdet falde bort, og henlægges til de communale eller underordnede Auctoriteter.

Dersom det skulde være den ærede Finantsminister muligt, nu at meddele noget nærmere derom, saa vilde det efter mit Skjøn være meget behageligt. Det forekommer mig ogsaa, at Budgettet tyder hen paa, at flere Contoirer kunde sammenlægges. Man finder saaledes endnu i Budgettet omtalt Contoirer, som kun bestaae af en Contoirchef, en Fuldmægtig, og maaskee en Volonteur — det er ikke ret mange Contoirer, som forekomme af det Slags og netop i dette Forhold, men der ere dog Exempler derpaa. I Fortiden har Sligt været hyppigere, men jeg maa tilstaae, at naar jeg har seet et saadant Contoir normeret, har det bestandigt forekommet mig, som naar jeg tænkte mig en Capitain marschere ud med een Mand.

Jeg skal derefter tillade mig at gaae over til en anden almindelig Bemærkning med Hensyn til Budgettet. Jeg troer, at naar Finantsministeriet skal naae det Formaal, som enhver god Finantsbestyrelse maa have for Øie, bør dette ikke blot gaae ud paa at faae Staten og dens Borgere regjerede, paa at faae Hoffet og Kongen og det dertil hørende Personale gageret, og paa at skaffe Staten Fred, saavidt som det er muligt, men jeg troer, at Staten har andre almindelige Formaal, som den skal stræbe at naae, og jeg troer derfor, at der altid i ethvert Budget bør være opført en Sum til saadanne Formaal. Jeg vil ikke hermed sige, at Staten skulde paatage sig at være industriedrivende, thi jeg troer virkelig, at vort Budget allerede oplyser os om, at Sligt er uhenfigtsmæssigt. Saaledes staaer Porcelainsfabriken med en Underballance af 3000 Rbd., og man seer endda ikke, at der ere opført Renter af de Værdier, hvortil Porcelainsfabrikens Eiendomme maae ansættes. Et andet Exempel paa, hvor uhenfigtsmæssigt det er for Staten at give sig af med sliq Bedrift, er Frederiks Steenbrud paa Bornholm, for hvilket der er anført en Underballance af 1000 Rbd., skjøndt det ligesom Porcelainsfabriken er den eneste Indretning af den Art, som er her i Landet. Heller ikke betaler det sig for Staten at være Huuseier. Jeg troer, at dette tilstrækkeligt fremgaaer af Domainedirektorens Opgivelse om, at de Bygninger, som han har under Bestyrelse, skulle for 1850 have en Un-